

Το αναγαιο οξυγόνο

Σε περιόδους καθολικής κρίσης και όχι μόνο οικονομικών αδιεξόδων, οι άνθρωποι εξακολουθούν να αντιμετωπίζονται αποκλειστικά ως οικονομικά υποκείμενα. Αυτή η οπτική, που βρίσκεται στην καρδιά του νεοφιλελευθερισμού, λαθροβιεί ακόμη και σ' εκείνους, που, κατά τα άλλα, τον αντιστρατεύονται, τόσο στο κεντρικό σκηνικό, όσο και στην αυτοδιοίκηση. Διεκδικητισμοί, «δικαιώματα», αιτήματα (ποιος τα νομιμοποιεί;), έλλειψη προτεραιοτήτων (αφού όλα είναι υπό διεκδίκηση) και «νίκες», ως προϊόν συναλλαγής με την κυβέρνηση ή την τοπική εξουσία.

Ο καλύτερος αμειβόμενος γιατρός, όμως, θα εξακολουθεί να είναι κακός γιατρός, αν αδιαφορεί για τον άρρωστο, ο δάσκαλος, των λίγων ή περισσότερων εκπαιδευτικών ωρών, θα εξακολουθεί να είναι κακός δάσκαλος, αν δεν μπορεί να προσεγγίσει τους μαθητές του, ο υδραυλικός θα εξακολουθεί να είναι ανεύθυνος,

όταν χρησιμοποιεί ακατάλληλα υλικά, είτε κόβει είτε δεν κόβει αποδείξεις.

Η χώρα έχει ανάγκη καθολικής αναγέννησης, όπως και ο κάθε Δήμος. Τίθεται ζήτημα να ορίσουμε το «καθολικό», αντί απλώς να το χρησιμοποιούμε ως έμφαση απέναντι στην κρίση. Τίθεται το αίτημα μιας νέας κοινωνικής συνείδησης, θεμέλιο αλλά και αποτέλεσμα, των μικρών και μεγάλων αγώνων, που αλλάζουν την πραγματικότητα. Τίθεται το ερώτημα, ποιες επιλογές θα διαμορφώσουν έναν άλλο ορίζοντα στις συμπεριφορές και τις πράξεις των ανθρώπων. Και αυτό δεν μπορεί να απαντηθεί μόνο από μια κυβέρνηση ούτε από μια διοίκηση, γιατί το αναγκαίο οξυγόνο δεν μπορεί να παραχθεί από το πολιτικό σύστημα, αλλά από μια κοινωνία σε ζύμωση, δηλαδή, από μια κοινωνία με ζωντανά κοινωνικά κινήματα.

Το «τι κάνουμε» δεν απαντάται εύκολα. Ούτε με μιας. Αλλά, έχουμε ανιχνεύσει κάποια στοιχεία του μονοπατιού. Την ανάγκη για μια νέα κοινωνικοπολιτική συγκρότηση της Πόλης (και της χώρας, αντίστοιχα), για έναν πολίτη διαφορετικής κοινωνικοπολιτικής συνείδησης, ότι το «πολιτικό» δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς το «κοινωνικό», όπως και το «τοπικό» χωρίς το «κεντρικό». Ότι η συνύπαρξη κοινωνίας και πολιτικής συνεπάγεται ένα χώρο, όπου η δεύτερη δεν θα μπορεί να αυτονομείται και να επιβάλλεται στην πρώτη, μετατρέποντάς την σε θεατή.

Δεν είναι εύκολα πράγματα αυτά. Συγκροτούμε «Δήμο», στο βαθμό, που μας αναλογεί, αργά, βασανιστικά, με το σινεμά, με τις προτάσεις μας στο δημοτικό συμβούλιο, με το ποδήλατο της «Συνοικιακής» κομποστοποίησης, με τις βάρδιες στο "Θεόκλητο", με την ιστοσελίδα και την εφημερίδα μας, με τις συζητήσεις μας, με ό,τι μπορούμε. Με το παράδειγμά μας. Έχουμε συνείδηση ότι αποτελούμε τμήμα ενός ρεύματος, που τέμνεται με τις αγωνίες και τα βαθιά ζητούμενα της χώρας και της πολιτικής. Αυτή την ανάγκη υπηρετούμε. Μάχημα και ακηδεμόνευτα.

Η σιωπή των αμνών

Διαπραγμάτευση χωρίς την κοινωνία;

Η νέα μετεκλογική πραγματικότητα κινείται στη γνώριμη ένταση των τελευταίων χρόνων, με τη δηλωμένη, προεκλογικά, αγωνιώδη προσπάθεια της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ANEL να ξεφύγει από τις μνημονιακές δεσμεύσεις, τις προθεσμίες, τα ταμειακά διαθέσιμα, το χρέος κλπ. Τα σενάρια αγωνίας δίνουν και παίρνουν για το αποτέλεσμα του επιδιωκόμενου «έντιμου συμβιβασμού». Οι πιθανότητες ανατροπών διατηρούνται ανοιχτές με δηλώσεις, αντιδηλώσεις, διαψεύσεις, εσωτερικών και εξωτερικών παραγόντων, ενώ εντείνεται ο «επικοινωνιακός πόλεμος», με τα ΜΜΕ να έχουν έναν απ' τους βασικούς ρόλους.

Η κοινωνία, μέσα στα ασφυκτικά έως τραγικά αδιέξοδα της κρίσης, αξιολογεί τις πολιτικές, τις προσπάθειες, μάλλον ως θεατής, ταυτίζεται ή καταγγέλλει, αναμένοντας τα γεγονότα, που θα κρίνουν στη πράξη το τέλος ή όχι της παρούσας και την αρχή της νέας ελπιδοφόρας μετακριακής κατάστασης.

Η παραγωγική ανασυγκρότηση του τόπου αποτυπώνεται, με όσες παραλλαγές, αποκλίσεις ή αντιθέσεις από κυβερνήσεις και κόμματα, ως η βασικότερη προϋπόθεση για το ξεπέρασμα της εκάστοτε «κρίσης». Στα προεκλογικά

ντοκουμέντα βρίσκουμε πλήθος συγκεκριμένων προτάσεων προς υλοποίηση. Σωστά διακηρύσσεται ως το κατ'εξοχήν πολιτικό ζήτημα ουσίας, ως το ζήτημα, που αφ' ενός έχει κρίνει αμετάκλητα και καταδικαστικά τις μέχρι τώρα πολιτικές υποτέλειες, αφ'ετέρου δείχνει φωτεινά το δρόμο σε μια κυβέρνηση, που έχει πολιτική βούληση σαφώς διάφορη των προθέσεων.

Η κριακή κατάρρευση δημιούργησε τις καλύτερες των προϋποθέσεων για αποφασιστική στροφή στους παραγωγικούς τομείς σε σημείο που, εκ των πραγμάτων, θα μπορούσε να πάρει χαρακτήρα «εθνικού λαϊκού κινήματος», φέρνοντας στο προσκήνιο το λαϊκό παράγοντα, όχι ως θεατή ή κομπάρσο αλλά ως πρωταγωνιστή, τόσο στα του «οίκου του» όσο και στην πολυεπίπεδη εξωτερική κυβερνητική πολιτική. Είναι προϋπόθεση, η κοινωνική πυραμίδα να στερεωθεί πάνω στη σταθερή επίπεδη βάση της, αλλάζοντας θέση από το έως τώρα ασταθές ανάποδο στήσιμο με τη κορυφή της προς τα κάτω.

Οι όποιες διαπραγματεύσεις με «εταίρους - πιστωτές κλπ», θα αποτυγχάνουν, όσο δε διεξάγεται πρωτίτως «διαπραγμάτευση» με την κοινωνία, πάνω σε πραγματικά δεδομένα και

ζητούμενα, δηλαδή τι έχουμε και τι θέλουμε. Είναι το μέγιστο πολιτικό ζητούμενο για την αναγκαία συσπείρωση δυνάμεων, αποφασισμένων να τις υλοποιήσουν. Και την ενεργοποίηση προς αυτή την κατεύθυνση του λαϊκού παράγοντα θέλουν, όσο τίποτε άλλο, να αποτρέψουν οι δυνάμεις της «υπανάπτυξης».

Η παραγωγική ανασυγκρότηση του τόπου, βασισμένη στην ανάπτυξη των γηγενών παραγωγικών δομών, κορμός μιας καθολικής αναστήλωσης, μπορεί να υπάρξει μόνο ως αγωνιστική διεκδίκηση, όχι ως ελεημοσύνη και αυτή υπό όρους.

Όσο τα δεδομένα δεν αλλάζουν, οι χαμένες θυσίες του λαού θα στρώνουν το δρόμο στη ραγδαία συντηρητικοποίηση, στη λογική του «λιγότερου κακού» και των βαθύτερων αντιδραστικών συμβιβασμών, κι αυτό κανείς δεν μπορεί να το αγνοεί. Ούτε καν μια δημοτική κίνηση, σ' ένα μικρό Δήμο της χώρας!

Αναμένοντας λοιπόν, για πολλοστή φορά στο νέο κύκλο, που άνοιξε, την επιβεβαίωση ή όχι των ελπίδων, προβληματιζόμαστε αφού, ευτυχώς, ο ελληνικός οργανισμός αρνούμενος να πεθάνει ακόμα ανασαίνει...μαζί του κι εμείς!

JE SUIS... HYPOCRITE

i Η «Δράση για μια άλλη πόλη» είναι μια **αυτόνομη** αγωνιστική και **ριζοσπαστική** προσπάθεια, που ξεκίνησε σαν χώρος συζητήσεων και κατέληξε στη δημιουργία δημοτικής κίνησης, η οποία για πρώτη φορά συμμετείχε σε δημοτικές εκλογές το 2006 λαμβάνοντας ποσοστό **8,5%** και μία έδρα στο δημοτικό συμβούλιο των Βριλησίων. Η «Δράση», στις εκλογές του 2010, με ποσοστό **13,9%**, κατέλαβε δύο έδρες στο δημοτικό συμβούλιο. Στις εκλογές του 2014, με ποσοστό **15,5%** κατέλαβε τρεις έδρες.

Στην Κίνησή μας συναντιούνται δημότες με διαφορετικές πολιτικές διαδρομές και εμπειρίες. Η **σύνθεση** αυτής της **διαφορετικότητας** σε μια **κοινή** προσπάθεια είναι το κεντρικό στοιχείο της φυσιογνωμίας μας. Από το 2006, η «Δράση» συμβάλει με προτάσεις στα θεσμικά όργανα του Δήμου, διοργανώνει δεκάδες εκδηλώσεις για τα τοπικά ζητήματα, την πολιτική και τον πολιτισμό, ενημερώνει με εφημερίδα και ιστοσελίδα τους δημότες, διατηρεί ζωντανή μια **ανοιχτή** διαδικασία προβληματισμού και κινητοποίησης στην πόλη μας.

Εστίασαμε στην ανάγκη να ενισχυθεί η συμμετοχή των πολιτών στα κοινά, γιατί έτσι αλλάζει η έκβαση των «μικρών» αλλά και των «μεγάλων» αγώνων. Επιμένουμε στα κινηματικά χαρακτηριστικά και την **αυτονομία** της Κίνησής μας, γιατί αυτή είναι η πιο αποτελεσματική μορφή οργάνωσης των πολιτών στη γειτονιά τους. Συνεχίζουμε, δημιουργώντας προϋποθέσεις έξω από το σκηνικό της παρακμής και της κρίσης, για μια «άλλη» οργάνωση της τοπικής κοινωνίας.

«Περπατάμε ρωτώντας, γνωρίζοντας ότι η διαδρομή φτιάχνεται από τα βήματα των πολλών και όχι από την επιδέξια χαρτογράφηση εκ μέρους ειδικών σκαπανέων».
(«Ανήσυχτοι νεκροί -κι ό,τι λείπει, λείπει», εκδόσεις Άγρα)

Nομιζώ ότι δεν θα ήταν ιδιαίτερα χρήσιμο να προστεθεί μια ακόμη έκφραση δικαίου αποτροπιασμού για την φασιστική-δολοφονική επίθεση εναντίον της δημοσιογραφίας (ελευθεροτυπίας) και την απολύτως δικαιολογημένη οργή, που αυτή προκαλεί. Επίσης δεν νομίζω ότι είναι εξ ίσου χρήσιμο να ακολουθήσω την εύκολη πεπατημένη της κριτικής προς τους αιμοσταγείς και λοιπούς ηγέτες,, που παρέστησαν συγκινημένοι στην υπέρ του **Charlie Hebdo** συγκέντρωση στο Παρίσι. Ο τίτλος αφορά το ανώνυμο πλήθος της «ανυποψίαστης» Δύσης. Με αφορούν επίσης και οι συντάκτες του ίδιου του περιοδικού, όσο και αν αυτό φαντάζει ως μη πρόβλεπτο.

Ανυποψίαστη και ανέτοιμη, λοιπόν, η Γαλλική κοινωνία μπροστά στην ισλαμοφασιστική επίθεση κάποιων παρανοϊκών. Υποθέτω ότι ελάχιστοι εξ αυτών έχουν συνειδητοποιήσει ότι η «διεθνής κοινότητα» βρίσκεται σε διαρκή κατάσταση πολέμου. Και ο πόλεμος είναι ακραία κατάσταση, δεν είναι light. Εκτός και αν, ό,τι συμβαίνει μακριά μας, δεν μας απασχολεί. Εκτός και αν υποθέσουμε ότι οι «ειρηνευτικές» σταυροφορίες της Γαλλίας είναι κινήσεις καλής θέλησης. Εκτός και αν θέλουμε να λησμονούμε ότι οι φασιστικές συμμορίες των τζιχαντιστών είναι δημιούργημα της «διεθνούς κοινότητας». Εκτός και αν λησμονούμε ότι δεν έχει παρέλθει μεγάλο χρονικό διάστημα από τότε που αυτοί οι ίδιοι ήσαν σύμμαχοι εξοπλιζόμενοι – και από την Γαλλία κατά μεγάλο μέρος – εναντίον του καθεστώτος της Συρίας, όπως και οι ταλιμπάν του Αφγανιστάν.

Θα πρέπει λοιπόν να απαλειφουμε από την μνήμη μας το γεγονός ότι ο Γαλλικός ιμπεριαλισμός είναι ο πλέον επιθετικός όλων των Ευρωπαϊκών κρατών. Ποιό κράτος της Ευρώπης άραγε έχει διεξάγει τόσες επεμβάσεις μεταπολεμικά κυρίως σε χώρες, τώως αποικίες του, με διάφορα προσχήματα, αλλά με πραγματική στόχευση τις πλουτοπαραγωγικές πηγές των «προστατευόμενων» χωρών; Μαλί, Τσαντ, Ακτή Ελεφαντοστού, Μπουργκίνα Φάσο, Κεντροαφρικανική Δημοκρατία αλλά και Λιβύη, Συρία, είναι μερικοί από τους στόχους. Καταιγιίδα «δικαιων πολέμων», εντελώς σύμφωνων –παρεμπιπτόντως- στην θρησκευτική παράδοση του καθολικισμού. (Να προσθέσω ότι ο όρος υποστηρίχτηκε με θεολογικά κριτήρια πρώτη φορά στην σύγχρονη ιστορία από τον Άγιο Αυγουστίνo; Για να επαναπροσδιορίσουμε λίγο τα περι σύγκρουσης πολιτισμών.)

«Ελευθερία κατά της βαρβαρότητας» είναι το διακύβευμα κατά τον πολιτικό κολοσσό Ολάντ (που μετράει ήδη τέσσερεις στρατιωτικές επεμβάσεις στην Αφρική). «Η μεγαλύτερη επίθεση κατά της δημοσιογραφίας» ήταν αυτή, κατά τους New York Times. Σοβαρά; Όπως υπενθυμίζει και ο Noam Chomsky, σε σχεδόν ομότιτλο με το παρόν άρθρο του, θα πρέπει να έχει κανείς πολύ ελαστική μνήμη για να ξεχνά τον βομβαρδισμό της κρατικής τηλεόρασης της Σερβίας κατά τον πόλεμο του 1999 από τις «φίλιες» δυνάμεις. Δεν

θυμάμαι στις πρωτεύουσες της «πολιτισμένης» Δύσης να υπήρξε σοβαρή αντίδραση από τους ευαίσθητους και σοκαρισμένους πολίτες. Ούτε βέβαια και από την σύνταξη του Charlie Hebdo. Και πώς να το περίμενε κανείς αυτό, αφού η «αριστερή» σύνταξη του περιοδικού είχε ταχθεί ολόπλευρα στο πλευρό του «δικαίου» πολέμου της «ελευθερίας» εναντίον της τότε βαρβαρότητας, που ενσάρκωνε ο Μιλόσεβιτς. Η ελευθεροτυπία, παράπλευρη απόλωση...

Ομοίως, η ίδια «αριστερή» σύνταξη του περιοδικού, δεν είχε αργότερα μεγάλο δίλημμα να επιλέξει μεταξύ του επιτιθέμενου κράτους του Ισραήλ και των υφιστάμενων την επίθεση Παλαιστινίων. Το περιοδικό όφειλε να υπερασπιστεί τη Δημοκρατία του Ισραήλ έναντι των «απολιτίστων» Παλαιστινίων.

Να προσθέσω εδώ ότι η ευαίσθητη Γαλλική Δημοκρατία και στις δύο αναφερθείσες περιπτώσεις (Γιουγκοσλαβίας και Παλαιστινιακής Ιντιφάντας), αποδεικνύοντας τα άμεσα ανακλαστικά της, είχε απαγορεύσει ολοκληρωτικά τις πθανές διαδηλώσεις!

Η ελευθεροτυπία του Charlie Hebdo, πάντως, δύο φορές δεν άντεξε το χιούμορ επί του θέματος και απέλυσε τόσο την Μονά Σολέ όσο και τον Μορίς Σινέ ως αντισημίτες. (Για τη δεύτερη περίπτωση καταδικάστηκε από Γαλλικά δικαστήρια με πρόστιμο 40000 ευρώ) Ας σταθούμε λίγο σε αυτό για να εννοήσουμε καλύτερα το είδος του χιούμορ αλλά Charlie. Η ειρωνεία κατά του Θεού των Εβραίων (όπως και των καθολικών, των μουσουλμάνων, των ορθόδοξων) είναι απολύτως θεμιτή, όχι όμως και ο σαρκασμός εναντίον του κράτους του Ισραήλ ή οποιουδήποτε άλλου επιτιθέμενου, που ανήκει βεβαίως στην συμμαχία των «δικαίων». Ομοίως, επί παραδείγματι, το δήθεν ειρνοκλαστικό χιούμορ εναντί της παρούσας Γαλλικής κυβέρνησης αφορά – αν ανατρέξει κανείς στα πρωτοσέλιδά του περιοδικού-σ τις ερωτοδουλειές του ζωηρού Ολάντ.

Δηλαδή, εδώ έχουμε να κάνουμε με την καθεστηκία αντίληψη της φαντασίωσης της νεοφιλελεύθερης «αριστεράς», πως βαπτίζεται ως αντιρροπητική, κριτικάροντας την εκάστοτε θρησκεία αλλά – προσέξτε- ποτέ το ίδιο το σύστημα. Μόνο που αυτοί ακριβώς είναι και οι όροι ένταξης της στο σύστημα. Ο νεοφιλελευθερισμός έχει αναθέσει στην αριστερά την ενασχόληση με τα εντελώς ανώδυνα για αυτόν θεματάκια. Εκτός και αν πιστεύουμε στα σοβαρά ότι ο καπιταλισμός κινδυνεύει από το χιούμορ κατά της θρησκείας. Να υπενθυμίσω ότι ο προκάτοχος της αγαπητής Μέρκελ δηλώνει άθεος και ότι η ανεξιθρησκεία είναι κατοχυρωμένη στις χώρες των εταιρών μας. Την ίδια ώρα οι μουσουλμάνοι κάτοικοι του Παρισιού μένουν σε γκέτο και οι λευκοί στη πόλη του φωτός...

Κανείς δεν δικαιούται να είναι ανυποψίαστος, ιδίως όταν συμμετέχει οικιοθελώς στο σύστημα. Ο πόλεμος είναι φρικτός και δεν είναι light....

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ της Κίνησης Δημοτών Βριλησίων

«Δράση για μια Άλλη Πόλη». Πίνδου 30 & Μαραθώνος, Βριλησσία www.DrasiVrillissia.gr

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο: **Γιάννης Τσούτσιας**

Εκδότης **Σάμης Γαβριηλίδης**

Για επικοινωνία: newspaper@DrasiVrillissia.gr

Cine Δράση	Μ. Παπαχριστοδούλου	6974371054
Εφημερίδα	Τζένη Ρόκα Γιάννης Τσίχλας	6972163047 6946810404
Ιστοσελίδα	Μάκης Ετζόγλου	6937080075
Δανειστική Βιβλιοθήκη	Τασία Μάρη	6972051214
Συννοικιακή Κομποστοποίηση		
	Λάμπης Λαζάνης Κωνσταντίνα Κουντουριώτη	2108810801 6977096601
Δημοτικό Συμβούλιο	Γιάννης Τσούτσιας Μιχάλης Βερροϊόπουλος Ορέστης Ηλίας	6937010046 6973607555 6947742771
Οργανισμός Κοινωνικής Προστασίας & Αλληλεγγύης		
	Ρήγας Κωνσταντινίδης Θωμάς Νασίκας	6974497520 6944311391
Πολιτιστικός και Αθλητικός Οργανισμός		
	Μάρκος Κρητικός Λεωνίδας Ιωαννίδης	6974039850 6945299754
Σχολικές Επιτροπές - Σχολεία		
	Παύλος Αρβανίτης Αντώνης Τύρης	6977437696 6977527506

... στα Βριλησσία !

Μια επιτυχία της Κινηματογραφικής Λέσχης Βριλησίων Cine-Δράση

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α

1η ημέρα Σάββατο 4 Ιούλη 2015

Τρεις Αυγουλιέρες, Παραλίγο τέσσερις,	
Κωνσταντίνος Σαμαράς	24'
Ιλένα, Σπύρος Σκανδάλης,	15'
For Eternity, Μαρία Λάφη	7'
Όταν αρχίζει το τραγούδι, Γιάννης Πόθος	8'
Π, Ευθύμης Kosemund Σανίδης	16'
Drag me: An urban music tale, Νίκος Κελλής	6'
Πέρασμα , Λάμπρος Γεωργόπουλος	7'
Jennings Lodge , Αλίκη Σούμα	11'
Maasai , Χάρης Λαγκούσης	16'
Συνολική διάρκεια 110 λεπτά	

2η ημέρα Κυριακή 5 Ιούλη 2015

Προσευχή, Θανάσης Νεοφώτιστος	20'
Εβίβα, Δημήτρης Νάκος –Αμερίσσα Μπάστα	16'
Βόλτα, Στέλλα Κυριακοπούλου	11'
A Single Body, Σωτήρης Δουνούκος	20'
Sunday, Βαγγέλης Σέρφας	17'
Δείπνο για λίγους, Νάσος Βακιάλης	10'
The Immortalizer, Μάριος Πυτερίδης	22'
Συνολική διάρκεια 116 λεπτά	

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΟ

Μια μελέτη που ξέρουμε το αποτελέσμά της

του **Μιχάλη Βερροϊόπουλου**

Ο λόγος για την περίφημη «Μελέτη για το Κυκλοφοριακό». Σταθερή υπόσχεση των διοικήσεων, τα τελευταία τουλάχιστον 10-15 χρόνια, προς κάθε δημότη ή επιτροπή δημοτών, που διαμαρτύρονται για κάποιο κυκλοφοριακό πρόβλημα, από τα πολλά, είναι αλήθεια, που εμφανίζονται στο δήμο μας τα τελευταία χρόνια. Από τη μελέτη αυτή ζητείται να λυθούν, ως δια μαγείας, τελεσίδικα, ορθολογικά, δίκαια και ταυτόχρονα όλα τα προβλήματα. Αυτά της Ε. Αντιστάσεως αλλά και αυτά της Αργυροκάστρου. Τόσο της Ολύμπου όσο και της Κισιάβου, της Σαλαμίνος, της Σπάρτης, της 28ης Οκτωβρίου και κάθε άλλης οδού του δήμου μας.

Πολύ πρόσφατα το Δημοτικό Συμβούλιο (μεταξύ αυτών και ο υπογράφων) ψήφισε τη διεξαγωγή διαγωνισμού για την ανάθεση της υπόψη μελέτης, προϋπολογισμού 90.000 ευρώ.

Έχω την αίσθηση ότι σε μεγάλους μπελάδες θα μπουν τόσο οι μελετητές όσο και οι υπεύθυνοι για την επίβλεψη της εκπόνησης της μελέτης. Είναι μεγάλες οι «προσδοκίες» πολλών δημοτών και δυστυχώς πολύ μικρή η αληθινή και ειλικρινής συζήτηση για τα αίτια των προβλημάτων αυτών.

Πρέπει να ειπωθεί ότι ο δήμος και οι υπηρεσίες στα επίσημα χαρτιά του διαγωνισμού θέτουν σωστά τα ζητούμενα: Βιώσιμη κινητικότητα, αναβάθμιση του περιβάλλοντος, προστασία του χαρακτήρα του δήμου κλπ. Πολύ φοβούμαι, όμως, ότι η ζημιά έχει γίνει. Οι περισσότεροι από αυτή τη μελέτη απλά περιμένουν να δουν εκείνα τα μέτρα, που θα ανακουφίζουν το πρόβλημα «έξω από την πόρτα τους» Δεν είναι, φυσικά, κακό αυτό. Απλά θα έπρεπε, με αφορμή αυτό, να έβλεπε κανείς και το γενικότερο και πραγματικό πρόβλημα. Να μερικά προβλήματα του δήμου μας, πάνω στα οποία κτίστηκε το σημερινό «κυκλοφοριακό»: Ισχνότατη δημόσια συγκοινωνία, ανύπαρκτη δημοτική, αδυναμία αξιόπιστης πρόσβασης στους συγκοινωνιακούς κόμβους Μετρό και προαστιακού, ανύπαρκτα ελεύθερα και ασφαλή πεζοδρόμια. Χωροθέτηση χρήσεων γης και έκδοση αδειών ίδρυσης εγκαταστάσεων, που εμποδίζουν την ομαλή κυκλοφορία. Πλήρης αδυναμία ελέγχου ύπαρξης των νόμιμων αδειών στάθμευσης, που έχουν υποσχεθεί οι εγκαταστάσεις, κυρίως υγειονομικού ενδιαφέροντος. Τέλος καμιά πολιτική μείωσης της χρήσης του αυτοκινήτου, τουλάχιστον για τις ενδοδημοτικές κινήσεις.

Σε αυτό το πλαίσιο, τι να σου κάνει μια κυκλοφοριακή μελέτη, πέρα φυσικά από το να επιβεβαιώσει, επιστημονικά σχεδόν, όλα τα παραπάνω και να προτείνει λύσεις, οι οποίες θα προσπαθήσουν να θεραπεύσουν τις αιτίες του προβλήματος. Λύσεις όχι εύκολες, που απαιτούν προγραμματισμό, επιμονή, συνεχή έλεγχο των αποτελεσμάτων και κοινωνική συναίνεση.

Βεβαίως, η μελέτη την ίδια ώρα θα προτείνει και τις περίφημες «σημειακές» παρεμβάσεις προς ανακούφιση των άμεσων προβλημάτων. «Αντιδρομήσεις», «μαϊνάνδρους», «σαμάρια με ή χωρίς αυτιά» και άλλα τέτοια. Εκεί θα γίνει φυσικά και η μόνη συζήτηση. Να αντιδρομήσουμε την Αντιστάσεως; Ναι, αλλά τι θα κάνουμε με την Αργυροκάστρου; Να επιτρέψουμε ξανά την αριστερή στροφή στην Ολύμπου για να αποσυμφορηθεί η Κισιάβου; Ναι, αλλά θα χάσουν ξανά τον ύπνο τους οι κάτοικοι που διαμένουν εκεί.

Όσο τα προβλήματα μας θα τα αντιμετωπίζουμε αποσπασματικά, μεμονωμένα, χωρίς να κοιτάμε τις πραγματικές αιτίες, τόσο θα γίνονται περισσότερο δισεπλυντα και θα οδηγούν στο θλιβερό φαινόμενο, που είδαμε στο τελευταίο δημοτικό συμβούλιο, όπου δημότες διαπληκτιζόνταν με άλλους δημότες. Θέαμα για το οποίο την κύρια ευθύνη φέρουν διαχρονικά οι διοικήσεις του δήμου.

Στους δύο, ο τρίτος ... κωρεί;

του **Γιάννη Τσίχλα**

Στη μικρή μας «πολιτική γειτονιά» όλοι γνωρίζομαστε, ζώντας πολύ κοντά και ξέροντας λίγο πολύ ο ένας τα «χούγια» του άλλου. Έχουμε ήδη διανύσει παράλληλη πορεία «μιας ζωής» και μέσα απ' τη βιωματική «τοπική μνήμη» ανά πάσα στιγμή μπορούμε να ανακαλούμε όποια επεισόδια και φάσεις επιθυμούμε, για να τεκμηριώσουμε έκαστος το δικό του δικίο στη κάθε τοπική «διένεξη».

Η εμπλοκή στο «δικίο μου» ισχύει για όλες τις πλευρές (και για τις καλύτερες οικογένειες), αντιλαμβανόμενοι πως οι «παραγωγισμένοι» πιο δύσκολα συνυπάρχουν - ειδικά στη πολιτική. Επιπλέον τα «υπερτοπικά» κόμματα παρεμβαίνοντας σαν «τρίτα», αναταράζουν τη «τοπική αυτοφυή ποικιλία» όπως αυτή είναι διαμορφωμένη διαχρονικά και διαπολιτισμικά, πάνω σε λεπτές εξισορροπητικές συνιστώσες, ακατανόητες σε όποιους τρίτους.

Αφαιρείται απ' τους τοπικούς πρωταγωνιστές ο ρόλος του πραγματικού υποκείμενου στις υπάρχουσες καταστάσεις, στη δημιουργία των οποίων χωρίς αμφιβολία συντελούν τα μέγιστα.

Η όποια κομματική πολιτική ως η τρίτη στην «τοπική σχέση», από φύση και θέση αποτιμά το «τοπικό» ως «τοπικιστικό», κάτι σαν στατιστικό μέγεθος, δηλαδή ψύλλο στ' άχυρα των «μεγάλων πολιτικών». Με διακηρυγμένη τη παντογνωσία της, οδηγεί τις τοπικές συλλογικότητες στην εσωστρέφεια, να κατατρέγονται από παραπολιτικές παρεξηγήσεις στο βωμό του «δικίου» που ενώ όντως κάπου ανήκει, μένει αδιερεύνητο, ασαφές, κι έτσι αναξιοποίητο.

Συνεπώς, τι να την κάνουμε, όλοι μας, την ατομική και κομματική δικαίωση όταν ο τοπικός κινηματικός χώρος συρρικνώνεται απελπιστικά; Όταν εντέλλεται να παρέχει το συνεσταλμένο ακροατήριο ενός «μαζικού χώρου» ανεκτικού σε υπερκείμενες παρεμβάσεις κάθε είδους; Όταν υποχρεώνεται να επιλέγει το καλύτερο κόμμα κατά περίπτωση, για να κερδίζει κάτι από

«θεσμικές θέσεις» σε Δήμους - κυβερνήσεις ή μετωπικά κινηματικά εύσημα, δοθέντων των ευκαιριών σε εκλογές ή επετειούς κάθε είδους;

Εδώ είμαστε λοιπόν και μάλιστα σε απαιτητικότερες συνθήκες:

Τι πρέπει να γίνει ώστε να κατοχυρωθεί ο «κοινός τόπος» μας ως ο μόνος εξ αντικειμένου χώρος που μπορεί να λειτουργεί ως ανεξάντλητο φυτώριο προσωπικών εμπειριών, άμεσης κριτικής και συλλογικής ευθύνης; Ο μόνος που μπορεί να επιδρά τόσο στη παραγωγή «γενικών» πολιτικών όσο και στις επιμέρους εξειδικεύσεις;

Είναι απελευθερωτική η ανίχνευση της πυρηνικής δυναμικής που εμπεριέχεται στην άμεση κινηματική εμπειρία, όταν επικοινωνεί απευθείας χωρίς ενδιάμεσο παραμορφωτικό πρίσμα. Είναι μέγιστη προσφορά στο συλλογικό γίνεσθαι η κατάκτηση του ατομικού δικαιώματος να ακούμε να σκεφτόμαστε να αποφασίζουμε και να αυτοπειθαρχούμε, υποκείμενοι και αντικείμενοι των δικών μας πράξεων.

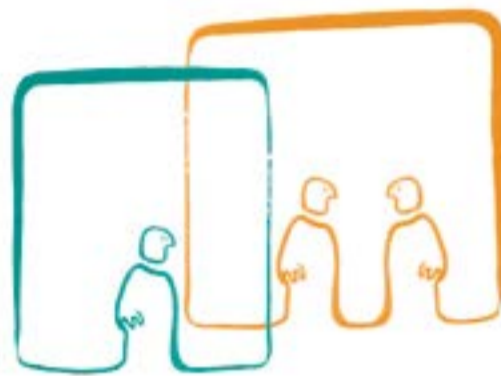
Είναι άμεσα

διεκδικούμενες οι κινηματικές γέφυρες στο κενό μεταξύ των τοπικών αντικειμενικά υποκείμενων. Απενεργοποιούν τους όποιους παρεϊσακτους «τρίτους» στη τοπική «σχέση». Τρίτους που νομίζουν πως μπορούν να καθορίζουν τη τοπική συλλογική κατάσταση καλύτερα αυτοί, καθ' ότι έχουν κάνει επάγγελμα το καθορισμό της γνώμης των άλλων. Αν μπορούν να κάνουν κάτι άλλο εκτός απ' αυτό που μόνο γνωρίζουν να κάνουν, ας το αποδείξουν! Κι εγώ μαζί τους.

Οι κάτω τοπικοί «αντικείμενοι», πρέπει να ανέβουμε και ως «υποκείμενοι».

Οι πάνω, κομματικοί «υπερκείμενοι» πρέπει να κατέβουν και ως «αντικείμενοι».

Να συναντηθούμε στο κινηματικό κενό του «κοινού τόπου» μας πριν γίνει χάος, να δούμε τι θα γίνουμε.

Δήμος Βριλησίων:

Άτομα βήματα σε θετική κατεύθυνση

Εκτός προγράμματος η αξιοποίηση των κλαδεμάτων

του **Λάμπη Λαζάνη**

έτος με φορτηγά του Δήμου, επιτυγχάνοντας **σημαντική** μείωση κατανάλωσης πετρελίου, κόστος διοδίων, συντήρησης οχημάτων, εργατοωρών.

υπερβαίνει τον χρόνο συλλογής, εξασφαλίζει μείωση του όγκου των «απορριμμάτων» και επομένως και των ΕΝΤΟΣ του Δήμου δρομολογίων, τουλάχιστον στο 1/5 των υπολογιζόμενων, όσο δηλ. και η μείωση του όγκου. Τα 3000 μ³ κλαδεμάτων, κατ' έτος, θα μετατραπούν έτσι σε 600μ³ θρύμμα. Και σε λιγότερο από ένα χρόνο, ο όγκος αυτός θα έχει μειωθεί «από μόνος του» κατά 1/3.

Ο θρυμματισμός δίνει **ΠΡΟΣΤΙΘΕΜΕΝΗ ΑΞΙΑ** στη «μάζα ξύλου» και γιατί μειώνει το μεταφορικό κόστος και γιατί η φυσική διαδικασία της ζύμωσης ξεκινάει αυτόματα και με το χρόνο το προϊόν μετασχηματίζεται σε **κομπόστ**, αποκτώντας ακόμη μεγαλύτερη αξία και λόγω ποιότητας, αλλά και λόγω περαιτέρω μείωσης του όγκου του (3-4 φορές σε σχέση με τον αρχικό όγκο θρύμματος).

Υπό αυτή την έννοια, η πιο οικολογική και οικονομική λύση, πολιτικά και πολιτισμικά ενδεδειγμένη, θα ήταν να παρέμενε η «μάζα ξύλου» εντός του Δήμου. Μέρος του θρύμματος μπορεί να εναποτίθεται σε δημοτικά πάρκα ή σε οικόπεδα δημοτών που θα ήθελαν να το αξιοποιήσουν και δεν θα μεταφέρονταν στον προβλεπόμενο χώρο για να δημοπρατηθεί. Ταυτόχρονα έτσι, θα ξεκινούσε στην πράξη η «εκπαίδευση» των δημοτών στην κομποστοποίηση, ώστε αυτή προοδευτικά να επεκταθεί και στα οικιακά απόβλητα.

Σε πρόσφατη συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου, η δημοτική αρχή εισηγήθηκε (επιτέλους), το διαχωρισμό των φυτικών υπολειμμάτων, που παράγονται από τα κλαδέματα στα πάρκα και τις δενδροστοιχίες του Δήμου, από τα άλλα απορρίμματα, που οδεύουν προς τη χωματερή. Σύμφωνα με την πρόταση της διοίκησης, οι κορμοί και τα κλαδιά θα σωρεύονται σε υπαίθριο χώρο της υπηρεσίας καθαριότητας και στη συνέχεια θα διενεργείται προφορική πλειοδοτική **δημοπρασία** για την εκποίηση και απομάκρυνσή τους.

Εκτιμάται έτσι, **σε ετήσια βάση, ότι ο Δήμος Βριλησίων θα μειώσει τα παραγόμενα και μεταφερόμενα απορρίμμάτά του κατά 3.000 μ³, όγκος, που θα απαιτούσε 300 δρομολόγια ανά**

Η κίνηση αυτή, σωστή και επιβεβλημένη, παραμένει, ωστόσο, ημιτελής! Διότι ο Δήμος «εκποιεί» ένα προϊόν, που θα μπορούσε να αξιοποιηθεί **εντός** του Δήμου. Συγκεκριμένα, η «Δράση», κατά το πρότυπο της «Συνοικιακής Κομποστοποίησης», που έχει ξεκινήσει (με τη χρήση ποδηλάτου και μεταφερόμενου κλαδοθρυμματιστή), πρότείνει την άμεση προμήθεια ενός εύχρηστου ρυμουλκούμενου κλαδοθρυμματιστή, παραγωγικότητας 6-10 μ³ θρύμματος/ώρα και κόστους περί τις 15 - 20 χιλ. €. για τον **επιτόπιο θρυμματισμό των κλαδεμάτων**, στα σημεία, όπου τα αποθέτουν οι δημότες.

Η διαδικασία αυτή, που δεν συνεπάγεται επιβάρυνση των υπηρεσιών, γιατί ο χρόνος θρυμματισμού δεν

Το στοίχημα μιας διαρκούς πολιτιστικής παρέμβασης στην πόλη μας

Η πρόταση της «ΔΡΑΣΗΣ» για τον πολιτισμό

από την Ομάδα Πολιτισμού της Δράσης

Τα τελευταία χρόνια ανέδειξαν τη σαθρή βάση της οικονομικής συγκρότησης της χώρας, τα φτωχά εργαλεία οικονομικής οργάνωσης, τον ασθενή περιφερειακό της ρόλο στο διεθνή καταμερισμό της λεγόμενης ελεύθερης οικονομίας, το δολοφονικό εναγκαλισμό κράτους και μεγάλων οικονομικών συμφερόντων, την ολοένα αυξανόμενη σήψη και διαφθορά, που σαν καρκίνος κατατρώει τα σωθικά του σώματος της κοινωνίας. Παράλληλη συνέπεια, η βίαιη ανατροπή των κοινωνικών αξιών προς όφελος της θεοποίησης του χρήματος, της προσωπικής ευμάρειας, της αγωνιώδους προσπάθειας μεγιστοποίησης των κερδών με κάθε τίμημα και αδιαφορώντας για τις συνέπειες. Ο άκρατος ανταγωνισμός, μεταμφιεσμένος σε «μεταρρυθμίσεις», η μετατροπή των ανθρώπινων αναγκών σε εμπόρευμα, επεκτάθηκε παντού. Ο νεοφιλελευθερισμός έγινε φυσικός νόμος, θεωρείται «φυσικό» κάποιοι να δουλεύουν για λογαριασμό άλλων, να ζουν χωρίς πραγματικά δικαιώματα, ελευθερίες, προοπτικές. Η δημιουργία και ο πολιτισμός δεν εξαιρέθηκαν απ' αυτή την εξέλιξη. Η κρίση επέτεινε τα όρια στη δημόσια σφαίρα, εγκαθιστώντας κι εκεί τη λογική της αυτοχρηματοδότησης, της ανταποδοτικότητας και του κέρδους, αναγκάζοντας, σε ότι μας αφορά, και τους Δήμους να «προσαρμοστούν».

Βριλήσσια: Ο Δήμος Βριλησίων για να διοργανώσει το ετήσιο Φεστιβάλ του, παραχωρεί το θέατρο «Αλίκη Βουγιουκλάκη» σε επιχειρηματίες έναντι συμβολικού ενοικίου, για να εξασφαλίσει, με όρους ζήτησης, ένα καλό «προϊόν», αποφεύγοντας το οικονομικό «ρίσκο» και συνεπώς, το ενδεχόμενο χρεών. Αποφεύγει όμως έτσι και να παίξει τον εσποτικό - παιδευτικό δημόσιο ρόλο του, αρκούμενος στο ρόλο του ατζέντη. Μπορεί λοιπόν τα τελευταία χρόνια να παρακολούθησε κάποιες καλές "μεταφερόμενες" παραστάσεις, αλλά καμία έξω από τα «καθιερωμένα», ούτε μία πειραματική προσπάθεια ούτε ένα πρωτοποριακό έργο, ο,τιδήποτε «τολμηρό», καλλιτεχνικά προκλητικό, που δεν θα εξασφάλιζε «εισιτήρια». Ζέοντα κοινωνικά θέματα (φασισμός, ρατσισμός, καταπίεση, δικαιώματα, σεξισμός, δημοκρατία, ελευθερία, ανεργία κ.α.) μένουν έξω από το ρεπερτόριο την «αγοράς», επομένως και των Δήμων.

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ «ΔΡΑΣΗΣ»

Η «Δράση» πρότεινε στο διοικητικό συμβούλιο του αρμόδιου ΝΠΔΔ του Δήμου «**Πολιτιστικός & Αθλητικός Οργανισμός του Δήμου Βριλησίων**» να ακολουθηθεί, από αυτή τη χρονιά, ένας διαφορετικός δρόμος, ένα νέο ξεκίνημα στα πολιτιστικά πράγματα του Δήμου μας. Που να ενισχύει κάθε δραστηριότητα που διασυνδέει την κοινωνία, την κάνει περισσότερο ανθρώπινη, ανθεκτική.

Η πρόταση που κατατέθηκε, έχει δυο άξονες, αποβλέποντας στο μεγαλύτερο δυνατό συγχρωτισμό των δημοτών με την τέχνη και τις παρεμβάσεις του Δήμου (χωρίς να αποκλείεται οποιαδήποτε άλλη ιδέα ενταγμένη σ' αυτή τη λογική). Πρώτον, στην **τόνωση της τοπικής ερασιτεχνικής δημιουργίας**, αξιοποιώντας τη δουλειά που γίνεται στα πολιτιστικά εργαστήρια, τους τοπικούς συλλόγους, τα σχολεία (μουσικές ομάδες) και τις υπάρχουσες δομές (φιλαρμονική), και δεύτερον, στο **«άπλωμα» των εκδηλώσεων στις γειτονιές** (και όχι μόνο στη διάρκεια του Φεστιβάλ), αξιοποιώντας περισσότερους χώρους στην πόλη, πέραν του Θεάτρου «Αλ. Βουγιουκλάκη», τις πλατείες, τα πάρκα και τα σχολεία του Δήμου μας.

Ειδικότερα, προτείνουμε:

Την καθιέρωση **«Εναλλακτικού Φεστιβάλ»**, που θα πραγματοποιείται και στο χώρο του ανοιχτού θεάτρου στα Άνω Βριλήσσια, **ανεξάρτητα** και παράλληλα με το υπάρχον. Η πρόταση αυτή δεν απαιτεί ιδιαίτερη κινητοποίηση δημοτικών δυνάμεων, αφού το μόνο, στο οποίο καλείται να συνεισφέρει η δημοτική αρχή είναι η διάθεση ή ενοίκιαση του χώρου («Νταμάρι»). Με την πρόταση επιδιώκεται αφενός η παρουσίαση, όσο το δυνατόν περισσότερων ποιοτικών εκδηλώσεων, αφετέρου καλύτεροι όροι ενοίκιασης του χώρου.

Το «Εναλλακτικό Φεστιβάλ Βριλησίων» θα αξιοποιεί το καλλιτεχνικό, επαγγελματικό ή ερασιτεχνικό δυναμικό του Δήμου, είτε πρόκειται για άτομα είτε για ομάδες (π.χ. μουσικά γκρουπ, καλλιτεχνικά εργαστήρια, συλλόγους). Η κινητοποίηση τους προϋποθέτει την καταγραφή όλων από το Δήμο, κυρίως όμως, συζήτηση με τους ενδιαφερόμενους, ώστε οι ίδιοι να αναλάβουν την υλοποίηση της πρότασής τους, αντιμετωπίζοντας και τα πρακτικά της ζητήματα. **Το μεγάλο στοίχημα** της προσπάθειας είναι να εμπνεύσουμε και να κινητοποιήσουμε τον κόσμο. Με κλειδί την καλή οργάνωση, την εμπιστοσύνη, την ανάθεση δραστηριοτήτων

στους ίδιους, που τις προτείνουν και τις πιστεύουν, παρέχοντάς τους την ελευθερία να τις οργανώσουν, όπως οι ίδιοι καταλαβαίνουν καλύτερα. Ακόμη και οι εκδηλώσεις των εργαστηρίων, θα πρέπει να αποφασίζονται από τα μέλη τους. Το πώς, το πότε ή και το πού αυτές θα πραγματοποιηθούν, αφορά πρωτίστως τους πρωταγωνιστές της προσπάθειας.

Ένας επιθυμητός **τρόπος οργάνωσης** θα ήταν να προκαλέσει ο ίδιος ο Δήμος -και ειδικότερα η ομάδα του Πολιτιστικού & Αθλητικού Οργανισμού- επιμέρους συζητήσεις με τους ενδιαφερόμενους,

(π.χ. σύσκεψη με τα σχολεία - γονείς, καθηγητές, μαθητές- με καλλιτέχνες, με τα καλλιτεχνικά εργαστήρια κοκ), ώστε να δοθεί αποφασιστικός και όχι μόνο εκτελεστικός ρόλος, σε όσους ανταποκριθούν. (σημ. Σε μια τέτοια σύσκεψη που προκάλεσε το «Cine Δράση» με καλλιτέχνες της περιοχής, αποδείχτηκε ότι υπάρχει μεγάλη διαθεσιμότητα, κρυμμένες δυνάμεις, δημότες που θέλουν να προσφέρουν, αναζητώντας διέξοδο από τον απομονωτισμό).

Πρόσφατα, η διοίκηση του Δήμου Βριλησίων άλλαξε. Και σε κεντρικό επίπεδο υπάρχει μια νέα κυβέρνηση. Το αίτημα όμως της κοινωνίας υπερβαίνει τις οικονομικές και διοικητικές αλλαγές, είναι «να αλλάξουν όλα»! Κάτι σαν καθαρτήριο διαδικασία, σαν μίτος, που θα μας συνδέσει πάλι με τις καταβολές και τις αξίες μας. Αυτό, στα καθ' ημάς, πώς μεταφράζεται; Να ακολουθήσουμε την πελατημένη ή να επιχειρήσουμε μια πολιτιστική παρέμβαση ανοιχτή στον κόσμο, χωρίς φραγμούς και περιορισμούς; Σήμερα, που, παρά την κρίση, ξεπηδάνε σα σατανάδες, που χορεύουν διαβολικούς χορούς, ομάδες, σχήματα, που διψούν να δείξουν τη δουλειά τους, θα ακουμπήσουμε και πάλι στις «σίγουρες» πλάτες των επιχειρηματιών ή θα τολμησουμε κάτι περισσότερο; Θα εμπιστευτούμε τις ερασιτεχνικές προσπάθειες ή θα συνεργαστούμε και πάλι με τις εταιρείες - θιάσους του χώρου;

Το **Οικονομικό κόστος** του Εναλλακτικού Φεστιβάλ είναι μικρό, διότι αξιοποιούνται υπάρχουσες δυνατότητες, συνήθως χωρίς αμοιβή. Βέβαια κάποιες παραστάσεις θα αμείβονται και, επιπλέον, θα επιμεριστούν τα λειτουργικά έξοδα του χειριρίματος. Αυτό το κόστος θα μπορούσε να καλυφθεί, κατά ένα μέρος, με χρηματοδότηση από το Δήμο, ένα άλλο από χορηγούς, ως διαφημιστική παροχή και ένα τρίτο από τους δημότες, με συνεισφορά ενός πολύ χαμηλού εισιτηρίου.

Αν όλα αυτά μοιάζει δύσκολο να υλοποιηθούν την τρέχουσα χρονιά, ας επιχειρηθεί το πρώτο βήμα, για ένα διαφορετικό ξεκίνημα! Ακόμη και τους χειμερινούς μήνες μπορεί να συνεχιστεί η δραστηριότητα. Να συγκροτηθούν ομάδες, π.χ. για να οργανώσουν ένα πρωτοποριακό καρναβάλι από την επόμενη χρονιά.

Προτεινόμενες δραστηριότητες:

-Για τα σχολεία:

Παραστάσεις Καραγκιόζη, που θα μπορούσαν να συνδυαστούν με εργαστήριο κατασκευής φιγούρας. **Κουκλοθέατρο**, θεατρικό είδος ιδιαίτερα υποτιμημένο στη χώρα μας. (Τελευταία γίνονται παραστάσεις και από φοιτητές παιδαγωγικών σχολών, που συμπληρώνουν έτσι, το εισόδημά τους). **Κινηματογραφικές προβολές** στα προαύλια των σχολείων ή στις αίθουσες εκδηλώσεων με θέματα που άπτονται της μαθητικής ζωής (ενηλικίωση, εκπαιδευτική διαδικασία, παρενόχληση κοκ.). **Αθλητικές δραστηριότητες**, π.χ. μύηση των παιδιών σε παιχνίδια, όπως το σκάκι (θα μπορούσε να το αναλάβει ο Εξωραϊστικός Σύλλογος Άνω Βριλησίων). **Δημιουργία ομάδων κατασκευής μουσικών οργάνων**, επαφή των παιδιών με τη μουσική. **Αφήγηση παραμυθιών**. Διοργάνωση διήμερης **κατασκηνώσης** για παιδιά στο δάσος «Θεοκλήτου», όπου τα παιδιά θα γνωρίσουν το βουνό και θα

εξοικειωθούν με την ανάγκη να το προστατεύουν και να το προφυλάσσουν.

Για τους άλλους χώρους:

Παραστάσεις των **Θεατρικών Εργαστηρίων του Δήμου**, της **Φιλαρμονικής** (που έχει καταδικαστεί σε απραξία), των εργαστηρίων χορού κλπ, που μπορούν να βγουν από τα όρια του σημερινού «ρόλου» τους και να λειτουργήσουν σε πλατείες και σχολεία του Δήμου. Οι ίδιοι οι συντελεστές των εργαστηρίων θα ήθελαν να μην παρουσιάζεται η δουλειά τους μόνο μια φορά ανά έτος, αλλά περισσότερες και σε διαφορετικούς χώρους. Μπορεί επίσης να προωθηθούν «ανταλλαγές» με αντίστοιχες ομάδες από γειτονικούς δήμους, διοργάνωση διαγωνισμών κοκ. Αντίστοιχα, το **Εργαστήριο Φωτογραφίας** (όχι μόνον του Δήμου αλλά π.χ. και του «Βριλησίου»), θα μπορούσε να εκθέσει τη δουλειά του σε ένα πάρκο (πχ τη ρεματιά) ή να οργανώσει εκδηλώσεις - συζητήσεις με γνωστούς φωτογράφους. Και οι **ερασιτεχνικές ομάδες μουσικής**, από την ομάδα των γειτόνων μας, που τραγουδούν όπερα, μέχρι τη χορωδία του ΚΑΠΗ, θα μπορούσαν να διοργανώνουν **μικρές συναυλίες**, όπου είναι εφικτό. (ακόμη και με συμβολή των ιδιωτικών ωδείων της πόλης!) Και τέλος, σίγουρα, μπορεί να διοργανωθεί ένα **Νεανικό - Μαθητικό Μουσικό Φεστιβάλ** από τις μπάντες των σχολείων μας ή και **Φεστιβάλ Τοπικών Συλλόγων** με τοπικούς χορούς και μουσικές, δρώμενα, κουζίνα, για την ανάδειξη των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών κάθε τόπου.

Εννοείται ότι, το **Cine-Δράση**, θα συνεχίσει σε άλλο χώρο προβολών για το καλοκαίρι!

Θεατρικές παραστάσεις:

Υπάρχουν θεατρικές ομάδες που παρουσιάζουν τη δουλειά τους με **εθελοντική προσφορά**. (Ομάδα Beton 5, Ομάδα πείρα(γ)μα). Επιπλέον, μπορεί να υπάρξει συνεννόηση με Δήμους που διοργανώνουν δωρεάν το **Διαδημοτικό Φεστιβάλ Θεάτρου** (Δήμοι Αγίας Παρασκευής, Διονύσου, Καισαριανής, Ταύρου-Μοσχάτου, Νίκαιας-Ρέντη, Κορυδαλλού, Ιλίου).

Σε μια εποχή, όπου η προσωπική και η συλλογική στάση είναι καθοριστική, ο πολιτισμός είναι όχημα για να μεταβούμε σε μια «άλλη πόλη». Η «Δράση» είναι διατεθειμένη να συμβάλει, μαζί με κάθε ενεργό δημότη, στη δημιουργία ενός τοπικού κινήματος αναγέννησης, που θα υπερβαίνει τις σημερινές νοοτροπίες και πρακτικές και θα αποβλέπει στη συγκρότηση μιας πόλης ζωντανής, πραγματικής κοινότητας.

Χρονικά, το «Εναλλακτικό Φεστιβάλ Βριλησίων» θα μπορούσε να υλοποιηθεί **καθ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού**, αφού, λόγω της κρίσης, ακόμη και τον Αύγουστο, πολλοί δημότες μένουν εντός των τειχών.

Χώροι, που θα μπορούσαν να φιλοξενήσουν τέτοιου είδους εκδηλώσεις είναι:

Πλατείες: Αναλήψεως, Ελευθερίας, 25ης Μαρτίου, 28ης Οκτωβρίου, Άνω Βριλησίων, Τρίτση. **Πάρκα:** ΤΥΠΕΤ, Ρεματιά, δάσος Θεοκλήτου, σκεπαστό Αττικής οδού. **Παιδικές χαρές:** Κύπρου, 25ης Μαρτίου, Αναλήψεως, Ροδόπης & Ταυγέτου και **οι χώροι των σχολείων**, όλων των δημοτικών, γυμνασίων και λυκείων. Την **οργάνωση** του «Εναλλακτικού Φεστιβάλ Βριλησίων» θα αναλάβουν επιμέρους ομάδες από κάθε χώρο, όπως έχει ήδη εξηγηθεί.

